

ADIEU 51 – GELUK IN HET AMSTELLAND

van stadsdichter Matthijs den Hollander d.d. 3 maart 2019

Daar gaan zij, met weemoed in
de buik, de dames en heren
van het GVB, iedere halte
is de laatste van een
onvermijdelijk
verlangen.

Het blauw-wit wil ik vandaag nog
één keer vangen met een open hart.
Al start een nieuw verhaal: dit is écht
de allerlaatste rit.

Morgen is het stil. Ze is er niet.
Wat rest zijn tunnels van opgeloste
tijd. Wie stiekem kijkt of ze toch
nog eenmaal komt, ziet
de herinnering.

Hoeveel levens en verhalen
heeft zij verplaatst. Stages banen
ouders kind dertig jaar bijeengepakt
in ochtendlicht en avondrood. Geen dag
verzaakt. Deur sist, elektra hist en hort en
stoot op een traject dat werelden
verbindt en harten raakt
door alleen maar
dóór te gaan.

Dertig jaar deed ze wat je vroeg.
Pain-in-the-ass sometimes,
maar wees reëel, het GVB
doet zijn best en dat
is goed genoeg.

Dus ga mee, nog eenmaal.
Dit is de allerlaatste rit.
Gelukkig kan je zijn in
het Amstelland.
Volg gewoon
dagelijks
haar
lijn.